

steren. Under Nr. 170 er der et Par Samraad nævnt, som jeg idvrigt, ikke skal gaa nærmere ind paa nu. Jeg vil blot sige, at de Oplysninger, man har modtaget i Udvalget om de 2 Torpedobaade, der ere forulykkede i Sommer, have efter Udvalgets Mening været saadanne, at der ikke er Grund for os til at røre videre ved denne Sag. Det andet Samraad, der nævnes, angaaende borttagelse af Prøvestens Brag, maa nærmest betragtes som en Genstilling til Ministeren om, hvorvidt det kan lade sig gjøre at fjerne noget af Resten af det gamle Prøvestensfort, som har været farlig for Seiladsen.

Jeg gaar derefter over til § 26. Paa § 26 findes der en Række Forslag, der ligne dem paa § 26 vedrørende Krigsministeriet, og som derfor heller ikke ere tiltraadte af Udvalgets Flertal. Saaledes vil den samlede Nedskættelse blive fra 1,740,000 Kr. til 860,000 Kr., hvilket lagt til Krigsministeriets 550,000 bliver omtrent den samme Sum som den, der blev tilbudt ifjor. Af alle de Forslag, der her ere nævnte, er der intet, der giver mig Anledning til særlig Omtale. Der er to, der ere stillede af Ministeren og tiltraadte, det ene vedrørende et nyt Krudtmagasin, der har vist sig nødvendigt for at undgaa Brandsfare, og det andet vedrørende Bidrag til en treaarig Expedition til Grønlands Østkyst. Det har ikke nogen militær Karakter, og Udvalget har ment, at der derigennem vil gives Bidrag til en Expedition af i og for sig videnskabelig Betydning og Nytte. Hertil kan jeg indskrænke mig.

Marineministeren (Ravn): Jeg skal ligesom den ærede Ordfører søge at fatte mig i Korthed. Vædringsforslaget under Nr. 139 synes jeg dog ikke var fuldkommen korrekt gjengivet. Her er nemlig Tale om at benytte 1,600 Kr., som hvert Aar staa paa Marinens Budget med en saadan Bemærkning til, at de ikke kunne bruges til Medhjælp, i Stedet for at overskride Kontoen til uforudsete Udgifter. Denne Medhjælp kan ikke undværes. Jeg er ikke saaledes Herre over at kunne indskrænke Skriveriet i Ministeriet under et vist Beløb. Det gaar i Marineministeriet som alle andre Steder, Grunden er egentlig ikke altid let at opdage, men Sagernes Antal voxer bestan-

dig, og der maa virkelig de fornødne Kræfter dertil. Nu at tage et saadant Beløb bestandig paa Kontoen „Uforudsete Udgifter“, naar det hvert Aar er saa umaadelig forudseligt, synes jeg ikke er ganske korrekt. Tager man det paa det ene Sted, er det selvfølgelig, at man sparer det paa det andet, det er altsaa for saa vidt ligegyldigt, naar man saa vil vænne sig til, at der er stadig Overskridelse paa en anden Konto; saa gjør det ikke Noget. Vædringsforslaget under Nr. 140 kan jeg gaa ind paa. Jeg indrømmer, at den Pris, der stod, var saa høi, at man nok kan faae Brændet hugget og savet uden den foreslaede Bevilling, om end det vil knibe. Naturligvis har det ikke været Meningen, at Brændet skulde hugges eller saves 2 Gange, det er det aldrig blevet i Ministeriet. Summen havde staaet uforandret i lang Tid, men derfor er den ikke bleven brugt, men Brændet er naturligvis anskaffet saa billig som muligt. Vædringsforslaget under Nr. 141 er Udvalget gaaet ind paa. Vædringsforslaget Nr. 142 gaar ud paa at negte en Bevilling, som virkelig er overmaade nødvendig. Efter Sværnsloven skulde vi have et ubestemt Antal Sekondlieutenanter, hvoraf 20 til stadig Tjeneste, medens Resten hjemsendes eller forrette midlertidig Tjeneste, og saa skulde vi have et ubestemt Antal Reserverlieutenanter. Men naar dette Sidste er Tilfældet, er det dog vel Meningen, at de Menneſter skulle have en lille Smule Øvelse som Reserverlieutenanter. Det have de ogsaa hidtil faaet derved, at Antallet af 20 Sekondlieutenanter, som skulde være til stadig Tjeneste, ikke var fuldtalligt. Det vil det derimod blive nu, og og som Følge deraf kunne vi aldeles ikke uden at faae en saadan Bevilling give de Reserversekondlieutenantslever, der ere særdige, nogensomhelst Uddannelse, og det kan jo aabenbart ikke være Sværnslovens Mening. Denne Bevilling er altsaa overmaade nødvendig. Forslaget under Nr. 143 skal jeg ikke sige Noget om, og Nr. 144 er foreløbig udjat. Vædringsforslagene under Nr. 145—51, ere en gammel aarlig tilbagevendende Dissents, idet Udvalget kun foreslaar bevilget, hvad der tidligere var bevilget, hvilket var ganske utilstrækkeligt, medens jeg har opført det Beløb, hvormed man med den yderste Økonomi er i Stand til paa en for-